

Ruga pentru iubita mea

Adrian Nastase

Înger alb, înger de rouă, preafrumoasă zână bună,
Te arată dintre stele sau din basme fermecate,
Te-ai ascuns în roua rece sau în mare sau în lună,
Te coboară lângă mine căci te simt așa departe...

Te-ai născut din voia minții și din lacrimi curate,
Te-ai ivit ca o minune, ca un vis de catifea,
Unde ești prințesă sfântă, prin ce doruri ferecate
Sau ți-ai pus în gând, șireato, s-ocolești inima mea.

Închid ochii și te-nchipui... trupul tău angelic, dulce,
Lângă trupul meu apare și-l aprinde ca pe-un jar,
Își simt buzele ca mierea, și sărutul cum mă duce
Pe meleaguri de poveste îmbătate de nectar.

Nu te-ascunde, o, iubito, între rânduri de ruină,
Ieși de-acolo și te-arată, lasă-mi vorbele în pace.
Ori nu vezi că se adună într-o muzică divină
Iară blânda rezonanță tot mai mult, mai mult îmi place...

Mi te-arată să te pipăi, să te gust, să te contemplan,
Ieși în calea mea copilă și zâmbește-mi din priviri
Nu te-ai plictisit să umbli rătăcită-n-al meu templu,
Rece și pustiu și negru, între-atâta amăgiri...

Iartă-mă de poți, iubito, știu, sunt numai eu de vină,
M-am gândit prea mult la noi și poate prea mult la mine,
Trebuia să schimb Pământul și să-l umplu de lumină
Și apoi, pe îndelete, să te inventez pe tine.